

Notă: Sistemul public de educație din România – fostul sistem românesc de învățământ – încă nu a ajuns precum cel din SUA, descris mai jos. Dar într-acolo se îndreaptă, cu ajutorul reformelor, experților, sindicatelor și multor părinți. După cum se vede și din articolul de mai jos, școlile private din SUA încearcă să revină la sistemul clasic, cel care, până nu demult, reprezenta normalitatea și în România. Copiii României de azi, fără proptelele industriei meditațiilor, ar ajunge, și vor ajunge, foarte curând precum copiii din Harlem din articolul de mai jos: oameni condamnați la o existență servilă (Mircea PLATON).

Dan Gelertner

Desființați școlile publice

O prietenă care face voluntariat la o școală de duminică din Harlem pentru copii dezavantajați m-a sunat deunăzi, foarte supărată: lucra cu doi elevi care nu reușiseră să învețe ce avuseseră de citit, un psalm scurt sau o rugăciune. Se gândise că poate cei doi elevi de clasa a patra nu și-au dat silința. Situația adevărată era mult mai proastă: cei doi copii s-au dovedit a fi analfabeți.

Profesorii din școala publică îi trecuseră clasa, până într-a patra, și nimeni nu-i învățase vreodată să pronunțe cuvintele scrise. Profesorii le puseseră note pe lucrări de control la ortografie (*spelling*) și pe teme – ei știau că elevii respectivi nu pot citi.

Cei doi elevi de clasa a patra nu înțelegeau cuvinte precum “*will*” sau “*firm*”. Nu le puteau citi și nu știau ce înseamnă. Însă copiii erau inteligenți. Erau nerăbdători să învețe – emoționant și patetic de nerăbdători. Deja în prima oră de lucru cu prietena mea făcuseră progrese tangibile. Dar ce e o oră, față de cele 35 de ore săptămânale de școală?

Sistemul public de școli din New York City cheltuiește 28.800 de dolari pe elev pe an – mai mult decât orice altă școală din lume. Un profesor care începe să predea la școala publică, având un master dar zero experiență de lucru, are salariu de 65.000 de dolari pe an, plus beneficii. Iar copiii nu știu să citească.

Nu e de mirare că elevii devin dezafecțați, agresivi – ceea ce numim în general “cu probleme”. Nu e de mirare că se apucă de droguri și crime. Atunci când materia e predată prost și elevii nu o pot înțelege, dau vina adesea pe ei înșiși. Se simt mai întâi proști, apoi resentimentari. Nu le ia mult să decidă că educația nu e pentru ei, și în curând sunt pierduți pe veci – capacitatea lor de a trăi vieți fericite, decente, productive și sănătoase social este distrusă. Cei care o distrug sunt profesorii lor și sistemul școlar.

Aceeași amică mi-a povestit într-o zi cum un alt copil din Harlem, o fetiță de șapte ani, a venit la ea plângând: învățătoarea le ceruse tuturor elevilor să spună ce vor să ajungă când cresc mari. Fetița a spus că vrea să ajungă mamă. Învățătoarea i-a spus că e o alegere greșită, ba chiar mai mult decât greșită, că e inacceptabilă din punct de vedere moral. A pus-o pe elevă să stea în picioare în fața clasei ca exemplu de *elevă rea*. Nu-i de mirare că fetița plângea – **i se răpiseră visurile copilăriei și fusese umilită pentru ele.**

Incidentul nu reprezintă doar o decizie proastă din partea învățătoarei, și nici nu poate fi scuzat în vreun fel. El reprezintă un abuz de minori. Este un comportament criminal. Învățătoarea ar trebui să fie la închisoare. În nici un caz nu ar trebui să fie cadru didactic. Cu toate acestea, dată fiind protecția pe viață de care se bucură ca și membru al sindicatului cadrelor didactice din învățământul de stat, foarte probabil va continua să distrugă viețile a zeci sau sute de mii de alți copii – **copii din cartiere sărace, pe care nu-i apără nimeni. Copii condamnați pentru totdeauna la un statut social inferior și o viață de muncă servilă, la depresie și frustrare și chiar mai rău de atât, de către mafia bolnavă, dementă și obscen de scumpă care este sistemul școlilor publice din New York City.**

Poate că politicienii din New York sunt corupți, și nu-i exclus să fie și niște ticăloși, dar au destulă minte și le pasă suficient de propriii lor copii ca să-i țină departe, foarte departe de școlile publice ale căror sindicate le burdușesc cu banii noștri. Ei știu foarte bine că nivelul cheltuielilor publice cu educația nu are nici o legătură cu nivelul educației, că este doar un mod de a cumpăra putere. Într-o lume normală, ar fi judecați pentru crimă organizată.

Am propus deja la această rubrică să-i forțăm pe politicieni să-și trimită copiii la cele mai proaste școli publice. Acest lucru ar putea motiva școlile să aibă rezultate mai bune, dar nu ar rezolva problema corupției din sistem.

În loc de asta, dacă am da fiecărei familii din New York 29.000 de dolari pe an de cheltuit pe educația copiilor ei, în mod sigur rezultatul ar fi mult mai bun. **În primul rând, și-ar putea trimite copiii la școli private din New York, unde costurile anuale de școlarizare sunt cam de 19.000 de dolari.** Dar există și soluții mai inventive: trei sau patru familii împreună ar putea angaja un tutore de primă mână. Grupuri puțin mai mari ar putea forma școli simple, de o clasă, pentru, să zicem, 35 de elevi: ar avea suficienți bani ca să angajeze profesori de calitate pentru fiecare obiect. Sau părinții ar putea face ceea ce fac un număr din ce în ce mai mare de familii înstărite: să-și educe copiii acasă în cooperare cu alte familii.

Dar **școala acasă, mai ales fără această sumă, nu reprezintă o alternativă pentru familiile sărace, unde ambii părinți lucrează până târziu, sau pentru familii cu un singur părinte. Exact acestea erau situațiile pe care se presupunea că le poate rezolva școala publică.** Eșecul nu este doar al orașului New York; educația publică a dat faliment pe cuprinsul întregii țări.

O lucrare publicată cu ani în urmă de Institutul Cato susținea în mod absolut corect că înființarea statului modern bazat pe ajutor social (*welfare state*) pe timpul lui Franklin Delano Roosevelt a reușit să distrugă mai mult decât spiritul de independență cu care se mândreau americanii: a mai distrus și nenumărate cluburi, asociații caritabile, grupuri sociale și organizații bisericești. Fondurile private care finanțau aceste organizații, donațiile și contribuțiile caritabile ale americanilor, au fost confiscate de guvern sub formă de impozite. A fost primul și cel mai semnificativ pas către destrămarea unei societăți bazate pe credință, speranță și filantropie și înlocuirea ei cu o societate bazată pe birocrație. Să nu uităm, marxismul este dictatura birocraților.

Orice copil trebuie să beneficieze de educație. Asta nu înseamnă că avem nevoie de școli publice. Și, în realitate, școlile publice nu educă. Acest lucru nu e greu de observat dacă ne uităm rata națională a alfabetizării sau la nivelul cunoștințelor de aritmetică elementară. Cu cât școlile cheltuiesc mai mult, cu atât au rezultate mai slabe. Nici măcar nu ne referim aici la revoltătoarea

îndoctrinare politică prin care copiii noștri sunt expuși ideologiei socialiste a ignorantilor lor profesori.

Chiar dacă am desființa Ministerul Educației (după cum sugera excelentul serial BBC *Yes, Prime Minister* în anii 1980) și chiar dacă am desființa absolut toate școlile publice din țară, educația nu ar înceta. Dimpotrivă, abia atunci ar putea începe. Am vedea în scurt timp sute de noi școli finanțate cu donații de bani și de timp – școli filantropice în cel mai pur sens al cuvântului. Ar fi școli acreditate nu de guvern ci de propria lor capacitate, demonstrată, de a instrui copiii. (Demonstrată părinților, nu unui consiliu de acreditare corupt.)

După cum ne reamintesc permanent politicienii, atunci când evită să-și trimită copiii la școlile publice sau când nu se încumetă să folosească mijloacele de transport în comun, sistemul de sănătate publică și în general serviciile publice, nu trebuie să încredințăm guvernului nici un sector de care ne pasă. Nimeni din cei care au posibilitatea de a alege nu lasă guvernul să-i educe copiii, să-i repare dinții sau să-l transporte la serviciu.

Un om de afaceri pe care l-am cunoscut spunea că, dacă vrei să investești într-un magazin de înghețată, nu începi prin a studia registrele contabile. Mai întâi guști înghețata. Ei bine, birocrații care ne administrează școlile nu vor să-și guste înghețata. Ei știu ce gust are. Ca investitor în educația copiilor tăi, nici nu-ți trebuie să știi altceva.

Dacă ne-ar interesa cu adevărat viitorul țării, am desființa școlile publice începând de mâine. **Ne-am lua copiii, le-am pune în față primul și cel mai simplu manual McGuffey de engleză din 1880, și i-am învăța să citească.**

16 Martie, 2021

American Greatness

<https://amgreatness.com/2021/03/16/cancel-public-school/>